

הנדון:

אז מי עכשיו צ'כוסלובקיה? אנחנו? הם?

מדין מינכן

אינני יודע מדוע מצאה הטלוויזיה הישראלית לנכון להקרין השבוע סרט על הסכם מינכן, שנראה כאילו נעשה בידי ילדי רים למען ילדים.

הסכם מינכן היה אחד האירועים הגדולים של תקופתנו. מן הראוי היה, שרשומה הטלוויזיה הישראלית תטפל בו ברצינות. הטלוויזיה שלנו כבר הראתה שהיא יכולה להפיק סרט טיעורי רציני. די להזכיר את עמוד האש. מדוע היה עליה לקחת סרט אנגלי עלוב?

לא כל מה שבא מבריטניה הוא טוב. גם האנגלים מסוגלים להפיק זבל.

זה היה סרט רדוד מאין כמוהו. הוא לא השליך שום אור חדש על המאורעות. הוא לא הראה לגבי שום בעייה את שני צידי המטבע. הכל היה חרימימידי. ואילו לא די במנהיגים האמיתיים — היטלר, צ'מברליין, מוסוליני, דאלאדייה — הוא הוסיף עליהם מוקיונים. כאשר מדובר על מילחמה שבה ניספו 45 מיליון בני-אדם, ובניהם שישה מיליון יהודים — הופעתו של מוקיון בעל הזומר של בית-שימוש מעידה על טעם וולגארי מאוד. הקטעים התיעודיים היו נכונים, כמוכזב קשה לזייף. אבל דיבריה הפרשנות היו אינפנטיליים. ואשר לתודעה ההיסטורית של המחבר הגאוני (שגם ריאיינו את עצמו בסרט) די לציין את העובדה, שאת הקטע על הסכם היטלר-סטאלין משנת 1939 ליוותה מנגינת ההימנון הסובייטי הנוכחי. הימנון זה כלל לא היה קיים באותה עת. הוא חובר כעבור כמה שנים, כאשר החליט סטאלין להחליף את ה-אינטרנציונל בהימנון פטריוטי יותר. בשעה שנחתם הסכם הנתעב היה האינטרנציונל ה-הימנון הרישמי של ברית-המועצות. **אולי לא היה נעים למחבר להזכיר עובדה זו.**

שנים — עד להפיכת-הנפל של 20 ביולי 1944. **כל התוצאות האלה נכונות, ואם-שר להוסיף עליהן בהנה ובהנה.**

כיום משמש הסכם מינכן בעיקר כאילו נאלוגיה, שבה מנסה כל צד בכל סיכסוך בעולם להצדיק את טיעונו. **גם אצלנו. אולי בעיקר אצלנו.** מסוכן מאוד להשתמש באנאלוגיות. כל אנאלוגיה כוזבת, מפני שאין בהיסטוריה שני מצבים זהים. כל מצב שייך לזמן מסוים, יום, לנסיבות מסוימות. מעורבים בו עמים מסוימים ואישים מסוימים.

בפי הדוברים הפלסטיניים, האנא-לוגיה שונה לגמרי.

וזהו הטיעון השגור בפייהם: ישראל רומה לרייך הנאצי. היא מעצמה צבאית דורסת וכובשת. יש לה הגמוניה צבאית מוחלטת במרחב, כשם שהיתה לנאצים במרכז-אירופה.

ישראל נהנית מתמיכתה הבלתי-מוגבלת של ארצות-הברית, וברית-המועצות לא נקפה מעולם אצבע למען הפלסטינים. **שום ויתור מצד יאסר ערפאת לא יביא לפלסטינים שלום וביטחון, כי שם שכל הזויתורים שוויתרה צ'כוי-סלובקיה (מאונס) לא הצילו אותה. הם רק קירבו את סופה.**

אילו לחמו הצ'כוסלובקים לברם, מול ה-עוצמה הגרמנית, יתכן כי דעת-הקהל המעי רבית היתה מכריחה את הממשלות לחוש לעזרתם. אם יילחמו הפלסטינים לברם, מול העוצמה הישראלית, רעת-הקהל העולמית תכריח את המעצמות להתערב לטובתם. **אנאלוגיה מושלמת.**

שתי האנאלוגיות כוזבות, כמוכזב. האנאלוגיה הראשונה כוזבת לחלוטין, מפני שישראל אינה צ'כוסלובקיה. אין היא מדינה קטנה, העומרת לבריה מול מעצמה כבידה.

מבחינת יחסיה-כוחות, המצב הפוך. לישראל יש עדיפות צבאית מוחלטת. יש לה גם ידידה כבידה ונאמנה, ארצות-הברית.

מול ישראל לא עומד היטלר, כי היטלר היה דמות שטנית יחידה-מינה בהיסטוריה. **בהשוואה להבדלים אלה, כל נקרי-דו-הדימיון בטלות בשישים. ההקף שר הוא כלי-כך שונה, עד כי האנא-לוגיה כולה היא שיטחית עד כדי גיחוך.**

חוז מאשר בנקודה חשובה אחת: כאשר קמה המדינה הצ'כוסלובקית, אחרי מילחמת-העולם הראשונה, היא סיפחה אל עצמה את החבל שבו ישב עם אחר, שהתנגד למדינה בכל נימי נפשו. **זאת היתה טעות היסטורית.**

האנאלוגיה ההפוכה מופרכת מיסור-רה.

אין שום דימיון בין מצבה של צ'כוסלובקיה אז ובין מצבם של הפלסטינים כיום.

ישראל היא אמנם מדינת-כיבוש, ושיל-טונה כשטחים קשוח והמורד, אך אין שום דימי-יון בינה ובין הנאצים.

כאשר הרגה המחחרת הצ'כית את רביה-ט בחים ריינהארט היידריך, השמידו הגרמנים כפר צ'כי שלם — לייז'צה — על תושביו. על הריגת חיילים נקמו הגרמנים בהוצאתם להורג של בני-ערובה. **מנעמים כאלה לא קרו אצלנו — וגם לא יקרו.**

לכן, הבה נניח לכל האנאלוגיות. הסכם מינכן הוא מאורע היסטורי, שעוד שנים רבות יתווכחו עליו.

אבל מי שמנסה לערוך השוואה כלשהי בין אותם ימים קודרים ונור-אים ובין מאורעות ימינו אלה — מנסה לזייף את השכל.

הפאשיסטית) לקרוע מגופה של צ'כוסלובקיה את חבל-הסודטים, שאוכלוסייתו היתה גר-מנית. מדינות-המערב קיוו שכך יפייסו את היטלר וישימו קץ לייצרה-כיבוש שלו. הרבר נעשה כשם זכות הגרמנים להגדרה עצמית.

ה-סודטים היו רכסי-הרים. הרים אלה היוו את המחסום העיקרי מפני צבא פולש. כאשר נמסר החבל לגרמניה, נותרה צ'כוסלובקיה ללא כיצורים וללא הגנה יעילה.

ההסכם לא הביא שלום. להיפך, הוא הגביר את תיאבוננו של היטלר. כעבור כמה חודשים פלש לצ'כוסלובקיה וחיסל את עצמאותה. כעבור כמה חודשים נוספים, ב-1 בספטמבר 1939, השבוע לפני 50 שנה, תקף את פולין והחלה מילחמת-העולם השנייה.

והאנאלוגיה, לפי דעת אנשי-הדימיון שלנו: **אנחנו צ'כוסלובקיה. הגדה והר-צנועה הן חבל-הסודטים. דורשים מאיתנו לוותר עליהן בשם זכות ה-פלסטינים להגדרה עצמית.**

מאחורי הפלסטינים עומד העולם הערבי כולו, כמו שהרייך הגרמני עמד מאחורי ה-אוכלוסיה הגרמנית של חבל-הסודטים. המ-עצמות הגדולות, ארצות-הברית וברית-המר-צעות, דומות לבריטניה ולצרפת של אז. הן מוכנות להקריב אותנו על מיזבה נוחותם.

אם נחזור את הגדה והרצנועה, לא נפייס את הערבים. הם ימשיכו לחתור להשמדת מדינת-ישראל כולה. עליידי הנטיגה מהשטחים נפ-תח את לב מדינתנו בפני הגייסות הערביים. **אנאלוגיה מושלמת.**

לא שגם הערכים משתמשים בהסכם מינכן לצרכים.

אין מינכן שנייה. אין היטלר שני. אין צ'מברליין שני. אין צ'כוסלובקיה של היום דומה לצ'כוסלובקיה של אז, כשם שאין גר-מניה של היום דומה לגרמניה של אז, ובוודאי אין גרמניה של אז דומה לשום מדינה הקיימת כיום בעולם.

אך הפיתוי להשתמש באנאלוגי-יות גדול, והסכם מינכן מפתה במי-יחד.

למשל, אנשי הימין אצלנו. הם אוהבים את הסכם מינכן. הם ממש משתגעים עליו.

וזהו הטיעון השגור בפייהם: **ישראל נמצאת כיום באותו המי-צב שבו היתה צ'כוסלובקיה נתונה אז.**

בהסכם מינכן הסכימו ארבע המעצמות (גרמניה הנאצית, בריטניה, צרפת ואיטליה)